

Sygn. akt III UK 24/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski (przewodniczący)

SSN Maciej Pacuda

SSN Krzysztof Staryk (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania M. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G.

o przyznanie emerytury,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 października 2014 r.,

skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 24 października 2013 r.

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i orzeczenia o
kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 października 2013 r. Sąd Apelacyjny – w sprawie z odwołania M. W. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G. o przyznanie emerytury – oddalił apelację ubezpieczonego od wyroku Sądu

Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. z dnia 27 lutego 2013 r. oddalającego odwołanie ubezpieczonego od decyzji organu rentowego z dnia 23 maja 2012 r., odmawiającej przyznania M. W. prawa do emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.

Sąd pierwszej instancji przyjął, że ubezpieczony pracował w szczególnych warunkach w następujących okresach: - od 7 marca 1975 r. do 2 października 1975 r. jako kierowca ciągnika i od 23 grudnia 1977 r. do 31 sierpnia 1979 r. jako operator żurawia wieżowego w G. Przedsiębiorstwie Budownictwa Przemysłowego „G.”; - od dnia 16 września 1980 r. do dnia 31 marca 1991 r. w G. Przedsiębiorstwie Budownictwa Przemysłowego „G.” jako operator żurawia; - w okresach: od 26 listopada 1990 r. – 20 lutego 1991 r., od 22 maja 1991 r. – 31 grudnia 1991 r., od 4 marca 1992 r. – 31 grudnia 1992 r. w Zakładzie Robót Ogólnobudowlanych Inżynieryjnych i Sanitarnych prowadzonym przez J. B. w G. jako operator dźwigu; - od 1 lipca 1993 r. do 31 stycznia 1994 r. w Przedsiębiorstwie Usług Transportowo – Sprzętowych Z. w G. jako operator żurawia wieżowego. W okresach: 21 lutego 1991 – 21 maja 1991; 1 stycznia 1992 – 3 marca 1992; 1 stycznia 1993 – 28 lutego 1993 r. ubezpieczony korzystał z urlopów bezpłatnych.

Sąd pierwszej instancji – oceniając prawo ubezpieczonego do spornego świadczenia – powołał się na regulacje określone w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.; dalej jako: „ustawa emerytalno – rentowa”) oraz art. 32 tej ustawy i przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.; dalej jako: „rozporządzenie z dnia 7 lutego 1983 r.”).

Sąd pierwszej instancji wskazał, że ubezpieczony dowodził wykonywania pracy w szczególnych warunkach w okresie od 7 marca 1975 r. do 31 sierpnia 1979 r. w G. Przedsiębiorstwie Budownictwa Przemysłowego w G. jako operator żurawia wieżowego, od 1 listopada 1970 r. do 15 stycznia 1971 r. i od 15 maja 1971 r. do 12 lutego 1974 r. w Kółku Rolniczym w K., od 26 listopada 1990 r. do 28 lutego 1993 r. w Zakładzie Robót Ogólnobudowlanych Inżynieryjnych i Sanitarnych prowadzonym przez J. B. w G.

Sąd pierwszej instancji uwzględnił częściowo okresy pracy wykazywane przez ubezpieczonego. Co do pierwszego okresu Sąd pierwszej instancji uznał, że ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował w warunkach szczególnych w G. Przedsiębiorstwie Budownictwa Przemysłowego w G. jako operator żurawia wieżowego w okresie od 23 grudnia 1977 r. do 31 sierpnia 1979 r. – pracę tę zakwalifikowano jako pracę określoną w dziale V pkt 3 wykazu A załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. Sąd Okręgowy uwzględnił ubezpieczonemu okresy pracy w Zakładzie Robót Ogólnobudowlanych Inżynieryjnych i Sanitarnych prowadzonym przez J. B. w G. w okresach 26 listopada 1990 r. do 20 lutego 1991 r., od 22 maja 1991 r. do 31 grudnia 1991 r., od 4 marca 1992 r. do 31 grudnia 1992 r., w charakterze operatora dźwigu – pracę tę zakwalifikowano jako pracę określoną w dziale V pkt 3 wykazu A załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. Sąd pierwszej instancji ustalając powyższy okres pracy ubezpieczonego odliczył od niego okresy korzystania z urlopu bezpłatnego.

Sąd pierwszej instancji nie uwzględnił do okresu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia ubezpieczonego w Kółku Rolniczym w K. (od 1 listopada 1970 r. do 15 stycznia 1971 r. i od 15 maja 1971 r. do 12 lutego 1974 r.).

W ocenie Sądu pierwszej instancji okres pracy ubezpieczonego wykonywanej w szczególnych warunkach wynosi 14 lat, 10 miesięcy i 26 dni. Ubezpieczony nie wykazał tym samym, że posiada okres 15 lat pracy w szczególnych warunkach. W konsekwencji Sąd pierwszej instancji uznał, że ubezpieczony nie spełnił łącznie wszystkich warunków do przyznania prawa do spornego świadczenia i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił jego odwołanie.

W apelacji od wyroku Sądu Okręgowego ubezpieczony zarzucił naruszenie: - prawa materialnego – art. 184 ustawy emerytalno – rentowej w związku z § 4 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. przez jego niezastosowanie i nieprzyznanie emerytury ubezpieczonemu; - prawa procesowego: art. 233 k.p.c. przez wadliwą ocenę materiału dowodowego sprawy; art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. przez jego niezastosowanie, pomimo zebrania materiału dowodowego pozwalającego na zmianę w całości zaskarżonej decyzji; art. 5 k.p.c. przez niedostateczne pouczenie ubezpieczonego o czynnościach procesowych; - sprzeczność istotnych ustaleń

sądu z ustalonym przez Sąd stanem faktycznym oraz treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego w szczególności przez przyjęcie, że ubezpieczony nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach przez okres uprawniający go do uzyskania emerytury po osiągnięciu obniżonego wieku emerytalnego wynoszącego 60 lat, pomimo że praca w warunkach szczególnych jest udokumentowana odpowiednimi dowodami zgromadzonymi przez Sąd w niniejszej sprawie.

W uzasadnieniu apelacji ubezpieczony – kwestionując stanowisko zaskarżonego wyroku – wskazał między innymi, że Sąd Okręgowy nie dokonał zsumowania ustalonych okresów pracy ubezpieczonego w szczególnych warunkach przez co przeoczył, że okres ten wynosi co najmniej 15 lat i 14 dni; Sąd pierwszej instancji całkowicie pominął w swoich rozważaniach i ustaleniach okres zatrudnienia ubezpieczonego w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej w G. na stanowisku kierowcy ciągnika, tj. na stanowisku wymienionym w wykazie A dział VIII pkt 3 załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. W apelacji wskazano, że ubezpieczony dnia 12 października 1979 r. zawarł z Rolniczą Spółdzielnią Produkcyjną w G. umowę o pracę nie będąc jej członkiem; zatem do zawarcia tej umowy doszło w oparciu o art. 157 ustawy z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze (Dz.U. z 2003 r. Nr 188, poz. 1848 ze zm.; dalej jako: „Prawo spółdzielcze”) i było to zatrudnienie na warunkach wynikających z art. 22 § 1 k.p. Tym samym Sąd nie uwzględnił dodatkowego okresu zatrudnienia ubezpieczonego w warunkach szczególnych wynoszącego 3 miesiące i 4 dni.

Sąd drugiej instancji – rozpoznając apelację ubezpieczonego – uznał, że nie zasługuje ona na uwzględnienie. Sąd drugiej instancji podzielił i przyjął za własną podstawę faktyczną zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego; podzielił także jego podstawę prawną.

Sąd drugiej instancji przyjął, że „w świetle zarzutów apelacji spór skoncentrował się zasadniczo wokół dwóch okresów zatrudnienia” ubezpieczonego: od 7 marca 1975 r. do 31 sierpnia 1979 r. w G. Przedsiębiorstwie Budownictwa Przemysłowego w G. m na stanowisku operatora żurawia wieżowego i od 1 listopada 1970 r. do 15 stycznia 1971 r. i od 15 maja 1971 r. do 12 lutego 1974 r. w Kółku Rolniczym w K. na stanowisku traktorzysty.

Sąd drugiej instancji podzielił stanowisko zaskarżonego wyroku Sądu pierwszej instancji, że ubezpieczony nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy określonej w dziale V pkt 3 wykazu A załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w G. Przedsiębiorstwie Budownictwa Przemysłowego w G. w okresie przed 23 grudnia 1977 r. We wskazanym okresie ubezpieczony nie miał uprawnień do pracy jako operator żurawia wieżowego i jego praca polegała na przyglądaniu się pracy doświadczonego operatora. Nawet jeśli przyjąć, że ubezpieczony w początkowym okresie również wykonywał pracę operatora, to zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że wykonywał tę pracę w pełnym wymiarze czasu pracy. Sąd drugiej instancji podzielił także zaskarżony wyrok w zakresie stanowiska, że ubezpieczony nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach w Kółku Rolniczym w K. w okresach od 1 listopada 1970 r. do 15 stycznia 1971 r. i od 15 maja 1971 r. do 12 lutego 1974 r.

Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego, że ubezpieczony nie wykazał spełnienia przesłanki legitymowania się okresem co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach dla uzyskania prawa do emerytury w obniżonym wieku i oddalił apelację ubezpieczonego.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego (w całości) ubezpieczony zaskarżył skargą kasacyjną. Skargę oparto na obydwu podstawach określonych w art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

W ramach podstawy dotyczącej naruszenia przepisów prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.) zarzucono naruszenie art. 184 w związku z art. 32 ustawy emerytalno – rentowej w związku z § 4 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. i w związku z art. 22 § 1 k.p. i w związku z art. 157 Prawa spółdzielczego przez jego niezastosowanie i nieprzyznanie ubezpieczonemu emerytury.

W ramach podstawy procesowej (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.) zarzucono naruszenie:

a) art. 386 § 1 k.p.c. przez jego niezastosowanie pomimo istnienia materialnoprawnych przesłanek do zmiany zaskarżonego orzeczenia i orzeczenia co do istoty sprawy;

b) art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. oraz w związku z art. 378 § 1 k.p.c. przez całkowicie pominięcie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji odniesienia się do podstawowych zarzutów apelacji - błędnego zsumowania okresów świadczenia przez ubezpieczonego pracy w warunkach szczególnych oraz świadczenia przez ubezpieczonego pracy warunkach szczególnych na rzecz rolniczej spółdzielni produkcyjnej w warunkach określonych w art. 157 Prawa spółdzielczego.

W oparciu o powyższe zarzuty skarżący wniósł o: uchylenie i zmianę zaskarżonego wyroku przez przyznanie ubezpieczonemu emerytury; zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych; ewentualnie - o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

W uzasadnieniu podstaw skargi skarżący wskazał, że Sąd drugiej instancji nie odniósł się do dwóch zarzutów apelacji ubezpieczonego, co uniemożliwia ocenę prawidłowości zaskarżonego wyroku. Pominięte zarzuty apelacji dotyczyły: - błędnego zsumowania przez Sąd pierwszej instancji ustalonych przez siebie okresów pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych i przeoczenia, że okres ten wynosi, co najmniej 15 lat i 14 dni, a zatem uprawnia ubezpieczonego do przejścia na emeryturę z osiągnięciem obniżonego wieku emerytalnego wynoszącego 60 lat; pominięcia przez Sąd pierwszej instancji okresu zatrudnienia ubezpieczonego w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej w G. na stanowisku kierowcy ciągnika (na stanowisku wymienionym w wykazie A dział VIII pkt 3 załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. W uzasadnieniu apelacji wskazano bowiem, że ubezpieczony dnia 12 października 1979 r. zawarł z Rolniczą Spółdzielnią Produkcyjną umowę o pracę nie będąc jej członkiem, a zatem do jej zawarcia doszło w oparciu o art. 157 Prawa spółdzielczego i było to zatrudnienie na warunkach wynikających z art. 22 § 1 k.p., co dawało dodatkowy okres zatrudnienia w warunkach szczególnych 3 miesiące i 4 dni.

Skarżący wskazał ponadto, że Sądy obydwu instancji całkowicie pominęły i nie odniosły się do dwóch okresów zatrudnienia ubezpieczonego w warunkach

szczególnych oraz dokumentujących je dowodów - świadectw pracy: od dnia 6 stycznia 1975 r. do dnia 22 lutego 1975 r. (1 miesiąc i 7 dni) w G. Przedsiębiorstwie Budowlanym „Z.” na stanowisku „operator ciągnika” (stanowisku wymienionym w wykazie A dział VIII pkt 3 załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r., a także od dnia 15 lipca 1998 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. (5 miesięcy i 16 dni) w G. Spółce z o.o. w G. na stanowisku „operator żurawia wieżowego” (na stanowisku wymienionym w wykazie A dział VIII pkt 3 załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy ocenić zasadność drugiej podstawy kasacyjnej, gdyż może ona być relewantna dla oceny zarzutów naruszenia prawa materialnego. Skuteczne zgłoszenie tych zarzutów wchodzi bowiem w rachubę zasadniczo tylko wtedy, gdy ustalony w postępowaniu apelacyjnym stan faktyczny, będący podstawą zaskarżonego wyroku, nie budzi zastrzeżeń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 1997 r., II CKN 60/97, OSNC 1997 nr 9, poz. 128). W judykaturze Sądu Najwyższego i w doktrynie podkreśla się, że postępowanie przed sądem drugiej instancji – ze względu na przyjęty model apelacji pełnej – stanowi kontynuację postępowania pierwszoinstancyjnego. Sąd odwoławczy jest zatem sądem merytorycznym i powinien dokonać własnych ustaleń faktycznych i na ich podstawie ocenić zasadność dochodzonego w sprawie roszczenia. Nie może więc ograniczyć się – inaczej niż w systemie rewizyjnym – jedynie do skontrolowania prawidłowości orzeczenia sądu pierwszej instancji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2014 r., II CSK 288/13, Lex nr 1477474). Na sądzie odwoławczym spoczywa, podobnie jak na sądzie pierwszej instancji, obowiązek wskazania w uzasadnieniu wyroku podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a więc ustalenia faktów, które uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa (art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c.).

Określony w art. 378 § 1 k.p.c. obowiązek rozpoznania sprawy w granicach apelacji oznacza zarówno zakaz wykraczania poza te granice, jak i nakaz rozważenia wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów i wniosków. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, mającej moc zasady prawnej (OSNC 2008 nr 6, poz. 55), sąd apelacyjny jest związany jedynie takimi uchybieniami przepisów postępowania, które zostały podniesione w apelacji. Bez podniesienia w apelacji lub postępowaniu apelacyjnym właściwych zarzutów w tym zakresie sąd apelacyjny nie może więc wziąć pod rozwagę popełnionych przez sąd pierwszej instancji uchybień przepisom postępowania.

Odnosząc powyżej przedstawione stanowisko judykatury w omawianym zakresie do niniejszej sprawy Sąd Najwyższy uznał, że słuszny jest zarzut naruszenia przepisu art. 378 § 1 k.p.c. w części odnoszącej się do twierdzenia skargi o pominięciu przez Sąd drugiej instancji w zaskarżonym wyroku zarzutu apelacji dotyczącego nieuwzględnienia okresu – jak to przedstawił skarżący – świadczenia przez ubezpieczonego pracy w warunkach szczególnych na rzecz rolniczej spółdzielni produkcyjnej w warunkach określonych w art. 157 Prawa spółdzielczego. Na uzasadnienie tego zarzutu skarżący podniósł, że 12 października 1979 r. zawarł z Rolniczą Spółdzielnią Produkcyjną w G. umowę o pracę nie będąc jej członkiem; w takiej sytuacji – w ocenie skargi – do zawarcia umowy doszło w oparciu o art. 157 Prawa spółdzielczego i było to zatrudnienie na warunkach wynikających z art. 22 § 1 k.p., co dawało ubezpieczonemu dodatkowy okres zatrudnienia w warunkach szczególnych 3 miesięcy i 4 dni.

Sąd drugiej instancji w zaskarżonym rozpatrywaną skargą kasacyjną wyroku – na co słusznie wskazuje skarga – zajął się oceną tylko części zarzutów apelacji ubezpieczonego. Jak to wskazano w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku „w świetle zarzutów apelacji spór skoncentrował się zasadniczo wokół dwóch okresów zatrudnienia” ubezpieczonego: od 7 marca 1975 r. do 31 sierpnia 1979 r. w G. Przedsiębiorstwie Budownictwa Przemysłowego w G. na stanowisku operatora żurawia wieżowego i od 1 listopada 1970 r. do 15 stycznia 1971 r. i od 15 maja 1971 r. do 12 lutego 1974 r. w Kółku Rolniczym w K. na stanowisku traktorzysty.

Sąd Apelacyjny nie odniósł się w ogóle do przedstawionego w apelacji ubezpieczonego zarzutu dotyczącego pominięcia w ocenie prawa do spornego

świadczenia emerytalnego okresu zatrudnienia ubezpieczonego na stanowisku kierowcy ciągnika w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej w G.

Z dokumentów ubezpieczeniowych skarżącego dołączonych do sprawy wynika, że w okresie od 12 października 1979 r. do 24 stycznia 1980 r. był zatrudniony na stanowisku kierowcy ciągnika (*vide*: kopia świadectwa pracy wystawionego przez Rolniczą Spółdzielnię Produkcyjną w G.; kopia wpisu do legitymacji ubezpieczeniowej skarżącego potwierdzającego to zatrudnienie we wskazanym okresie czasu – w aktach ubezpieczeniowych). Przypomnieć wypada, że praca kierowcy ciągnika jest kwalifikowana jako praca w szczególnych warunkach w rozumieniu przepisów rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. – por. dział VIII pkt 3 wykazu A załącznika do tego rozporządzenia. W okolicznościach sprawy oznaczało to potrzebę odniesienia się przez Sąd Apelacyjny w zaskarżonym wyroku – czego nie dokonano – do przedstawionego przez ubezpieczonego w jego apelacji zarzutu pominięcia i tym samym nieuwzględnienia przy ocenie prawa do spornego świadczenia – wskazanego przez skarżącego zatrudnienia w RSP w G. Uzasadniało do konieczności uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Zarzut rozpatrywanej skargi kasacyjnej dotyczący błędnego zsumowania przez Sąd okresów wykonywania przez skarżącego pracy w szczególnych warunkach jest w tej sytuacji przedwczesny. Wprawdzie Sąd drugiej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie odniósł się bezpośrednio do twierdzenia apelacji ubezpieczonego w przedstawionym wyżej zakresie, jednak z wyliczeń okresów ubezpieczenia w szczególnych warunkach wynika, że okres ten ustalony przez Sąd pierwszej instancji był krótszy niż piętnaście lat; stanowisko to podzielił Sąd drugiej instancji. Zgodnie z nim ubezpieczony nie wykazał 15 – letniego stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, a jedynie 14 lat, 10 miesięcy i 26 dni. Powyższe stanowisko uwzględnia w swojej ocenie to, że jeden z ustalonych okresów pracy w szczególnych warunkach (od 26 listopada 1990 r. do 20 lutego 1991 r.) zbiegał się w czasie (pokrywał się) z okresem takiej pracy ustalonym przez Sąd na okres od 16 września 1980 r. do 31 marca 1991 r. W związku z powyższym zarzucane w skardze pominięcie uwzględnienia zarzutu apelacji dotyczącego błędnego zsumowania okresu pracy ubezpieczonego wykonywanej w szczególnych

warunkach nie miało wpływu na sumę spornych okresów (por. art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Rozpoznawanie pozostałych zarzutów skargi kasacyjnej nie jest na tym etapie postępowania konieczne. Prawidłowe bowiem zastosowanie przepisów prawa ubezpieczeń społecznych określających prawo do emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach wymaga skonstruowania prawidłowej płaszczyzny subsumcyjnej – uwzględniającej przedstawione przez skarżącego, a podnoszone już w jego apelacji zarzuty – w zakresie dokonania ustaleń stanu faktycznego sprawy.

Na marginesie należy wskazać, że rozpoznając ponownie sprawę Sąd odwoławczy powinien zwrócić uwagę na podnoszone w rozpatrywanej skardze kasacyjnej twierdzenia o wykonywaniu przez skarżącego pracy w szczególnych warunkach w okresie od dnia 6 stycznia 1975 r. do dnia 22 lutego 1975 r. w G. Przedsiębiorstwie Budowlanym „Z.” na stanowisku „operator ciągnika”, a także od dnia 15 lipca 1998 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. w G. Spółce z o.o. w G. na stanowisku „operator żurawia wieżowego”. W dołączonej do akt niniejszej sprawy dokumentacji ubezpieczeniowej skarżącego znajdują się bowiem kopie świadectw pracy, w których określone zostało zatrudnienie wskazane przez skarżącego wraz z określeniem okresów czasu jego wykonywania.

Z przedstawionych powyżej względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. oraz art. 108 § 2 k.p.c.